

[Socialministeren.]

indsats fra de sociale myndigheder igen kan bringes til at klare sig selv.

Først når man må se i øjnene, at det drejer sig om en klient, der ikke kan komme i gang igen, men som må have hjælp efter bilstandsloven lige til pensionsalderen, må hjælpen nedtrappes til det, der efter de nye regler kaldes varig hjælp. Om størrelsen af den varige hjælp siger bilstandslovens § 43, at den normalt højst kan udgøre det samme som den samlede folkepension, altså summen af grundbeløb, pensionstillæg og særligt børnetilskud.

Det sociale udvalg kan dog dels give yderligere hjælp til enkeltstående udgifter, dels med godkendelse fra revaliderings- og pensionsnævnet beslutte, at personer, der af særlige grunde har højere løbende udgifter, skal have forhøjet den løbende hjælp.

Hvis man sammenholder med, hvad jeg sagde lige før om de hidtidige regler i forsorgsloven, vil man forstå, at den varige hjælp svarer til den hjælp, der er ydet ved trang i almindelighed efter forsorgslovens § 46, blot med den ændring, at man har afskaffet de besværlige beregninger af rådighedsbeløb for de enkelte kommuner og i stedet indført en regel om forhøjelse af hjælpen med godkendelse fra revaliderings- og pensionsnævnet.

Det er altså ikke rigtigt, at der med bilstandsloven indføres en ny fattighjælpslignende ydelse. Det er derimod sådan, at en betydelig del af de mennesker, der i dag får hjælp efter forsorgslovens § 46, vil kunne gå over på reglerne om forbigående hjælp — nemlig hvis der er chance for, at de kan hjælpes i gang igen — mens en mindre gruppe bliver tilbage og får samme hjælp, som de hele tiden har fået. Det er i øvrigt denne overflytning af klienter fra forsorgslovens § 46 til reglerne om forbigående hjælp i bilstandslovens § 37, der er årsagen til størstedelen af de forventede merudgifter ved den nye lov.

Jeg bør nok runde af med nogle særlige bemærkninger om den hjælp, der for fremtiden kan ydes til revaliderende. Det var socialreformkommissionens tanke, at mennesker, der af det, man kunne kalde sociale årsager, skulle have hjælp til uddannelse, længst muligt kunne ligestilles med andre

uddannelsessøgende, og at de derfor skulle tage, hvad de kunne få fra Statens Uddannelsesstøtte, inden der eventuelt blev suppleret op efter den sociale lovgivning. Som alle her i salen vil vide, er der siden bilstandslovens vedtagelse sket en ændring af reglerne for Statens Uddannelsesstøtte, som gør denne ordning betænkelig for revaliderende. Derfor behandler vi jo netop her i tinget et forslag om ændring af uddannelsesbetimmelsen i bilstandslovens § 42, som vil betyde, at revaliderende kun skal søge stipendierne fra Statens Uddannelsesstøtte, men i stedet for statsgaranterede bank- og sparekasselån kan få den øvrige hjælp efter bilstandsloven.

Denne hjælp udmåles efter principperne for forbigående hjælp i lovens § 37. Heri ligger, at man kan se bort fra halvdelen af en ægtefælles indtægter, og der ligger også heri, at hjælpen skal være sådan, at de hidtidige levevilkår i rimeligt omfang opretholdes. Der skal derfor være tale om meget betydelige ægtefælleindtægter, før det får praktisk betydning for hjælpens udmåling.

For overgangsperioden efter den nye lovs ikrafttræden har vi angivet i cirkulæret vedrørende kontanthjælp, at de uddannelser, der er sat i gang efter revalideringsloven, skal have lov at løbe videre med støtte efter bilstandsloven, så længe revaliderende på sin side overholder uddannelsesplanen. Endvidere har socialministeriet i en skrivelse til Kommunernes Landsforening fremhævet, at hvis de nye beregningsregler i enkelte tilfælde fører til, at der må ydes en lidt lavere hjælp, bør der ske en gradvis aftrapning af den hidtidige hjælp. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at der også på dette punkt er skabt en ordning, der tager alle rimelige sociale hensyn i betragtning.

Med disse bemærkninger mener jeg at have omtalt de fleste af de spørgsmål om brugerens stilling efter bilstandsloven, der har været fremme i den senere tids debat. De mere teknisk betonedede spørgsmål, der vedrører det indbyrdes forhold mellem forskellige offentlige myndigheder, vil jeg lade ligge og blot sammenfattende sige, at det under hele det forberedende arbejde har været en rettesnor, at det var hele den side af de nye regler, der vender ud mod brugerne, man først og fremmest måtte skabe afklaring af.